

Sygn. akt II PZP 7/12

UCHWAŁA

Dnia 18 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kuźniar

Protokolant Joanna Porowska

w sprawie z powództwa K. K. i in. , przeciwko Uniwersytetowi /.../
o ustalenie wymiaru urlopu wypoczynkowego,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 stycznia 2013 r.,
zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem przez Sąd Okręgowy - Sąd
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 26 października 2012 r.,

„czy zawarte w art. 264 ust. 7 ustawy z dnia 27.07.2005 r. prawo o
szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. z 2012 r., Nr 164, poz. 1365, z późn.
zm.) sformułowanie: „i na tych samych zasadach” odnosi się do
okresu mianowania, czy też do wszystkich warunków pracy i płacy,
do których wskazani w tym przepisie pracownicy nabyli prawo pod
rządami ustawy z dnia 12.09.1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z
1990 r. Nr 65, poz. 385)?”

podjął uchwałę:

Pracownicy, o których mowa w art. 264 ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 572 ze zm.), niebędący nauczycielami akademickimi, nie mają prawa do urlopu wypoczynkowego w wymiarze przysługującym tym nauczycielom.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 26 października 2012 r. przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia następujące zagadnienie prawne: „czy zawarte w art. 264 ust. 7 ustawy z dnia 27.07.2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. z 2012 r., Nr 164, poz. 1365 z późn. zm.) sformułowanie: „i na tych samych zasadach” odnosi się do okresu mianowania, czy też do wszystkich warunków pracy i płacy, do których wskazani w tym przepisie pracownicy nabyli prawo pod rządami ustawy z dnia 12.09.1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 1990 r. Nr 65, poz. 385)”.

Przedmiotem postępowania w sprawie było skierowane przeciwko pozwanemu Uniwersytetowi /.../ żądanie ustalenia, że powodowie /.../ mają prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni roboczych, które zostało rozstrzygnięte na korzyść powodów wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 17 lipca 2012 r.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że powodowie są pracownikami strony pozwanej zatrudnionymi na podstawie mianowania w Bibliotece Uniwersyteckiej na stanowiskach kustosza bibliotecznego. Mianowanie powodów nastąpiło pod rządami ustawy z dnia 27 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm.; dalej jako „ustawa dawna”). W myśl tej ustawy, stanowisko kustosza bibliotecznego (pierwotnie kustosza) zaliczone było do grupy pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, do podgrupy pracowników bibliotecznych oraz dokumentacji i informacji naukowej, do której to podgrupy odpowiednie zastosowanie miały przepisy dotyczące pracowników dydaktycznych będących nauczycielami akademickimi, jeżeli ustawa ta lub przepisy szczególne nie

stanowiły inaczej (art. 75 ust. 2 i ust. 4 pkt 2 oraz art. 77 ust. 2 ustawy dawnej). Podstawę prawną mianowania powodów na stanowisko kustosza bibliotecznego stanowił art. 91 w związku z art. 77 ust. 2 i art. 85 ust. 1 ustawy dawnej, a mianowanie nastąpiło na czas nieokreślony. Wobec tego, że do pracowników będących kustoszami bibliotecznymi odpowiednie zastosowanie znajdowały regulacje dotyczące pracowników dydaktycznych, kustoszom na mocy art. 108 ustawy dawnej przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 6 tygodni, a po nowelizacji tej ustawy – w wymiarze 36 dni roboczych rocznie.

Ustawa dawna została uchylona przez ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 572 ze zm.; dalej jako: „ustawa nowa”). Zasadniczą zmianą wprowadzoną przez ustawę nową w odniesieniu do sytuacji prawnej powodów było poddanie stosunków pracy grupy kustoszy bibliotecznych regulacjom Kodeksu pracy. Z art. 264 ust. 1 ustawy nowej wynika, że do stosunków pracy powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy nowe, która to zasada doznaje jednak wyjątków, między innymi przewidzianego przez art. 264 ust. 7 ustawy, zgodnie z którym osoba zatrudniona przed dniem jej wejścia w życie na stanowiskach: starszego kustosza i starszego dokumentalisty dyplomowanego, kustosza i dokumentalisty dyplomowanego, adiunkta bibliotecznego i adiunkta dokumentacji i informacji naukowej, asystenta bibliotecznego i asystenta dokumentacji i informacji naukowej, kustosza bibliotecznego, starszego bibliotekarza i starszego dokumentalisty, na podstawie mianowania, pozostaje mianowana na tym stanowisku i na tych samych zasadach. Według ustawy nowej, dyplomowani pracownicy biblioteczni oraz dokumentacji i informacji naukowej, a także adiunkci i asystenci są nauczycielami akademickimi, natomiast kustosze biblioteczni, starsi bibliotekarze i starsi dokumentaliści nie mają takiego statusu. Według Sądu Rejonowego, redakcja art. 247 ust. 7 ustawy nowej jest nieprzejrzysta i wieloznaczna odnośnie do zawartego w nim sformułowania „i na tych samych zasadach”. Odwołując się do wykładni historycznej, Sąd pierwszej instancji uznał, że w procesie stanowienia prawa o szkolnictwie wyższym dążono do zapewnienia pracownikom bibliotecznym takich samych uprawnień, jakie mieli oni pod rządami ustawy dawnej, w tym prawa do urlopu wypoczynkowego w wymiarze przysługującym nauczycielom akademickim.

Rozpoznając apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego, Sąd odwoławczy powziął wątpliwość wyrażoną w treści przedstawionego zagadnienia prawnego, ponieważ w jego ocenie apelujący przeciwstawił wykładni dokonanej przez Sąd pierwszej instancji bardzo znaczące argumenty, wykazując że prowadzi ona do wniosków paradoksalnych, podważających racjonalność ustawodawcy. Jeśli bowiem pracownicy biblioteczni, zarówno zaliczani do nauczycieli akademickich, jak i niemający takiego statusu, zatrudnieni przed dniem wejścia w życie ustawy nowej, zachowają uprawnienia do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni roboczych rocznie na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy dawnej, to tym pracownikom, którzy są nauczycielami akademickimi, urlop ten będzie przysługiwać jednocześnie na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy dawnej w związku z art. 264 ust. 7 ustawy nowej oraz na podstawie art. 133 ust. 1 w związku z art. 264 ust. 1 ustawy nowej. Ponadto, przy wykładni zaprezentowanej przez Sąd pierwszej instancji, pracownicy biblioteczni, będący i niebędący nauczycielami akademickimi, zostaliby uprzywilejowani w porównaniu do nauczycieli akademickich w zakresie prawa do urlopów dla poratowania zdrowia, a także urlopów udzielanych w związku z przygotowaniem rozprawy doktorskiej i habilitacyjnej. Według ustawy dawnej, urlop dla nauczyciela akademickiego przygotowującego rozprawę doktorską i habilitacyjną mógł być bowiem udzielony na okres sześciu miesięcy, a urlop dla poratowania zdrowia – na okres roku (art. 109), a aktualnie jedynie - odpowiednio na okres trzech i sześciu miesięcy (art. 134 ustawy nowej). Prowadziłoby to do zarzutu braku racjonalności ustawodawcy, bo nie jest możliwe jednoczesne obowiązywanie tak rozumianego art. 264 ust. 7 ustawy nowej oraz art. 266 ust. 1 i 2 tej samej ustawy. W ramach tych samych przepisów przejściowych nie można bowiem zakładać, że na podstawie jednego z nich (art. 264 ust. 7 ustawy nowej) pracownik zachował nieograniczone w czasie prawo do urlopów w wymiarze poprzednio obowiązującym i jednocześnie na podstawie innego z tych przepisów jest uprawniony do wykorzystania takiego urlopu tylko, o ile został mu udzielony przed wejściem w życie nowych przepisów (art. 266 ust. 1 i 2 ustawy nowej). Zdaniem Sądu Okręgowego, argumenty apelującego są tak znaczące, że budzą wątpliwości co do trafności wykładni zaprezentowanej przez Sąd pierwszej instancji

i uzasadniają wystąpienie do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według utrwalonych w orzecznictwie zasad interpretacji przepisów prawa, podstawowe znaczenie ma wykładnia językowa, a dopiero wtedy, gdy ta zawodzi, prowadząc do wyników niedających się pogodzić z racjonalnym działaniem ustawodawcy i celem, jaki dana norma ma realizować, sięga się do dyrektyw wykładni systemowej i funkcjonalnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1998 r., II CKN 873/97, OSNC 1999 nr 5, poz. 94). Sformułowana w doktrynie i judykaturze reguła uznaje bowiem następującą kolejność różnych sposobów wykładni: wykładnia językowa, wykładnia systemowa, wykładnia funkcjonalna (celowościowa). Odstąpienie od niej i przyznanie w przyjętym porządku preferencji wykładni celowościowej, obejmującej reguły nakazujące uwzględniać przy ustalaniu znaczenia norm ich kontekst społeczny, ekonomiczny, aksjologiczny, w tym wolę twórców ustawy, uzasadniać mogą jedynie ważne racje, w szczególności radykalne zmiany prawa i wynikająca z nich konieczność jego dostosowania do nowych warunków społeczno-politycznych. Odrębną kwestią jest, czy i w jakich okolicznościach konieczne będzie użycie kolejno wszystkich wymienionych sposobów wykładni. Zgodnie z zasadą *interpretatio cessat in claris*, sięganie do dyrektyw celowościowych będzie zbędne, jeśli już po zastosowaniu dyrektyw językowych lub też językowych i systemowych daje się uzyskać właściwy, co nie znaczy zgodny z oczekiwaniami osób zainteresowanych, rezultat wykładni, to jest ustalić znaczenie interpretowanej normy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2001 r., I CKN 1405/98, LEX nr 52703).

Z wykładni językowej art. 264 ust. 7 ustawy nowej wynika zaś przede wszystkim, że w tym przepisie jest zamieszczona norma materialna prawa międzyczasowego, zawierająca własne, konkretne rozwiązanie konfliktu międzyczasowego norm. Rozpatrywany przepis nie zawiera żadnego odesłania ani do przepisów ustawy dawnej, ani do przepisów ustawy nowej. Zgodnie z tym przepisem osoby w nim wymienione zachowują status pracowników mianowanych

nabyty na podstawie przepisów ustawy poprzednio obowiązującej. Do tych osób na podstawie normy kolizyjnej prawa międzyczasowego, która jest zawarta w art. 264 ust. 1 ustawy nowej, mają zastosowanie przepisy tej ustawy regulujące stosunki pracy nawiązywane na podstawie mianowania. Zwrot „i na tych samych zasadach” zawarty w art. 264 ust. 7 ustawy nowej, uwzględniając gramatyczną składnię zdania, odnosi się do mianowania jako podstawy nawiązania stosunku pracy i uprawnień wynikających z tej podstawy nawiązania stosunku pracy. Uprawnienie do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni roboczych, o które chodzi w sprawie, nie było w ustawie dawnej i nie jest w ustawie nowej uprawnieniem wynikającym z nawiązania stosunku pracy na podstawie mianowania. To uprawnienie oraz inne szczególne uprawnienia pracownicze były i są związane z posiadaniem statusu nauczyciela akademickiego, a nie z mianowaniem jako podstawą nawiązania stosunku pracy.

W ustawie dawnej pracownicy biblioteczni oraz dokumentacji i informacji naukowej zostali zaliczeni do grupy pracowników uczelni niebędących nauczycielami akademickimi (art. 75 ust. 4 pkt 2 tej ustawy). Na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy dawnej, do pracowników wymienionych w jej art. 75 ust. 4 pkt 2 i mających uprawnienia bibliotekarzy dyplomowanych oraz dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej, zatrudnionych na stanowiskach: starszego kustosza i starszego dokumentalisty dyplomowanego, kustosza i dokumentalisty dyplomowanego, adiunkta bibliotecznego i adiunkta dokumentacji i informacji naukowej oraz asystenta bibliotecznego i asystenta dokumentacji i informacji naukowej, miały odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące pracowników naukowo-dydaktycznych, jeżeli ustawa lub przepisy szczególne nie stanowiły inaczej. Na podstawie art. 77 ust. 2 tej ustawy do pracowników wymienionych w jej 75 ust. 4 pkt 2, zatrudnionych na stanowiskach: kustosza bibliotecznego, starszego bibliotekarza i starszego dokumentalisty, miały odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące pracowników dydaktycznych, jeżeli ustawa lub przepisy szczególne nie stanowiły inaczej. Pracownicy naukowo-dydaktyczni oraz pracownicy dydaktyczni, zgodnie z art. 75 ust. 2 pkt 1 i 2 wyżej wymienionej ustawy, należeli do grupy nauczycieli akademickich. Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy dawnej stosunek pracy z nauczycielem akademickim był

nawiązywany na podstawie mianowania, chyba że ustawa stanowiła inaczej. Zgodnie z art. 91 tej ustawy mianowanie na stanowiska określone w jej art. 77 następowało na czas nieokreślony.

W ustawie nowej ustawodawca, klasyfikując pracowników szkół wyższych, zrezygnował z kategorii pracowników szkoły wyższej niebędących nauczycielami akademickimi, do których jednak stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące nauczycieli akademickich. Na podstawie art. 108 pkt 4 ustawy nowej dyplomowani bibliotekarze oraz dyplomowani pracownicy dokumentacji i informacji naukowej są nauczycielami akademickimi.

Zgodnie z art. 113 ustawy nowej dyplomowani bibliotekarze oraz dyplomowani pracownicy dokumentacji i informacji naukowej są zatrudniani na stanowiskach:

- 1) starszego kustosza dyplomowanego, starszego dokumentalisty dyplomowanego;
- 2) kustosza dyplomowanego, dokumentalisty dyplomowanego;
- 3) adiunkta bibliotecznego, adiunkta dokumentacji i informacji naukowej;
- 4) asystenta bibliotecznego, asystenta dokumentacji i informacji naukowej.

Pracownicy, którzy są wymienieni w art. 113 i 118 obecnie obowiązującej ustawy, byli w poprzednio obowiązującej ustawie objęci przez jej art. 77 ust. 1. Pracownicy będący dyplomowanymi bibliotekarzami oraz dyplomowanymi pracownikami dokumentacji i informacji naukowej, z którymi stosunek pracy został nawiązany przed wejściem w życie ustawy nowej, uzyskali status nauczycieli akademickich bez względu na podstawę nawiązania stosunku pracy na podstawie przepisów art. 113 i art. 118 tej ustawy, mających zastosowanie zgodnie z normą kolizyjną prawa międzyczasowego zamieszczoną w jej art. 264 ust. 1, stanowiącym że do stosunków pracy powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się jej przepisy.

Przepis art. 264 ust. 7 ustawy nowej, zgodnie z którym osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na stanowiskach: starszego kustosza i starszego dokumentalisty dyplomowanego, kustosza i dokumentalisty dyplomowanego, adiunkta bibliotecznego i adiunkta dokumentacji i informacji

naukowej, asystenta bibliotecznego i asystenta dokumentacji i informacji naukowej, kustosza bibliotecznego, starszego bibliotekarza i starszego dokumentalisty na podstawie mianowania pozostaje mianowana na tym stanowisku i na tych samych zasadach, może być wykładany, jeżeli chodzi o pracowników będących dyplomowanymi bibliotekarzami oraz dyplomowanymi pracownikami dokumentacji i informacji naukowej, tylko w taki sposób, że oznacza wyłącznie zachowanie mianowania jako podstawy nawiązania stosunku pracy i przysługiwanie szczególnych uprawnień, które przepisy ustawy nowej wiążą z tą podstawą zatrudnienia. Obiektywnie, jeżeli chodzi o pracowników będących dyplomowanymi bibliotekarzami oraz dyplomowanymi pracownikami dokumentacji i informacji naukowej, przepis art. 264 ust. 7 ustawy nowej nie może być wykładany w taki sposób, że oznacza także zachowanie przez tych pracowników statusu pracownika szkoły wyższej niebędącego nauczycielem akademickim, do którego mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące pracowników naukowo-dydaktycznych (art. 77 ust. 1 ustawy dawnej).

W art. 264 ust. 7 ustawy nowej zostali wymienieni łącznie dyplomowani i niedyplomowani pracownicy biblioteczni oraz dokumentacji i informacji naukowej, objęci w poprzednio obowiązującej ustawie o szkolnictwie wyższym dwoma odrębnymi przepisami art. 77 ust. 1 i art. 77 ust. 2. Przepis art. 264 ust. 7 ustawy nowej, zgodnie z zasadami prawidłowej wykładni, nie może zatem być odmiennie wykładany w stosunku do każdej z dwóch grup pracowników objętych w ustawie dawnej odrębnymi przepisami art. 77 ust. 1 i art. 77 ust. 2. W stosunku do obu grup wyżej wymienionych pracowników art. 264 ust. 7 ustawy nowej należy więc wykładać w ten sposób, że dotyczy wyłącznie zachowania mianowania jako podstawy nawiązania stosunku pracy i przysługiwania szczególnych uprawnień, które przepisy ustawy wiążą z tą podstawą zatrudnienia. Powyższy przepis nie obejmuje swą treścią zagadnienia nauczycielskiego lub nienauczycielskiego statusu pracowników zatrudnionych na stanowiskach w nim wymienionych.

Do tego, żeby mianowani pracownicy biblioteczni oraz pracownicy dokumentacji i informacji naukowej, zatrudnieni na stanowiskach: kustosza bibliotecznego, starszego bibliotekarza i starszego dokumentalisty, wymienieni w art. 77 ust. 2 poprzednio obowiązującej ustawy o szkolnictwie wyższym, mieli status

nauczycieli akademickich i korzystali z uprawnień przysługujących nauczycielom akademickim na podstawie przepisów nowej ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, konieczna byłaby odrębna norma materialna prawa międzyczasowego, zgodnie z którą do tych pracowników stosowałoby się odpowiednio przepisy ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym dotyczące pracowników dydaktycznych. Taka norma nie została jednak zamieszczona w przepisach przejściowych ustawy nowej.

Tylko taki rezultat wykładni art. 264 ust. 7 ustawy nowej, zgodnie z którym przepis ten dotyczy wyłącznie zachowania mianowania jako podstawy nawiązania stosunku pracy i przysługiwania szczególnych uprawnień, które przepisy ustawy wiążą z tą podstawą zatrudnienia, wykazuje spójność z pozostałymi przepisami ustawy, w szczególności regulującymi uprawnienia nauczycieli akademickich. W przeciwnym wypadku należałoby uznać, że pracownicy wymienieni w art. 264 ust. 7 ustawy nowej, zarówno będący, jak i niebędący nauczycielami akademickimi, zachowali większe uprawnienia niż mają je obecnie inni nauczyciele akademicy (np. w zakresie urlopu dla poratowania zdrowia), zaś uprawnienia nauczycieli akademickich wymienionych w tym przepisie przejściowym regulowałyby tak przepisy ustawy dawnej, jak i przepisy ustawy nowej, co jak trafnie podnosi strona pozwana, jest rezultatem niedającym się zaakceptować z punktu widzenia racjonalności ustawodawcy.

W takiej sytuacji dociekanie historycznej woli prawodawcy dla odkodowania normy prawnej zawartej w art. 264 ust. 7 ustawy nowej jest nieprzydatne, bo nie może doprowadzić do przełamania wyników wykładni językowej i systemowej, tym bardziej że projekt nowego Prawa o szkolnictwie wyższym podlegał w procesie legislacyjnym tak wielu zmianom, również w zakresie statusu pracowników bibliotecznych, do czego dostosowywano przepisy przejściowe, iż w oparciu o przebieg prac sejmowych nad ustawą nie sposób stwierdzić, że w zamierzeniach ustawodawcy było zachowanie pracownikom, o których mowa w art. 264 ust. 7 ustawy, wszystkich uprawnień przysługujących im na podstawie poprzedniej ustawy z uwagi na odpowiednie stosowanie przepisów dotyczących nauczycieli akademickich.

Nie ma też żadnych podstaw do uznania, że prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni przysługujące pracownikom bibliotecznym na

podstawie ustawy dawnej zachowali oni również pod rządami ustawy nowej jako prawo nabyte. Nabycie prawa do urlopu wypoczynkowego nie ma bowiem charakteru jednorazowego. Jest to konkretyzacja ogólnego uprawnienia urlopowego, która następuje wraz ze spełnieniem określonych przesłanek. Nabycie prawa do urlopu następuje więc odrębnie dla poszczególnych lat kalendarzowych (por. art. 153 k.p.), wobec czego nie ma przesłanek do stwierdzenia, że prawo do urlopu wypoczynkowego w określonym wymiarze w danym roku kalendarzowym stanowi prawo nabyte również w kolejnych latach.

Warto także dodać, że w ustawie z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 84, poz. 455) znajdują się przepisy przejściowe, które dotyczą stosunków pracy nawiązanych z pracownikami szkół wyższych na podstawie mianowania lub umowy o pracę przed wejściem w życie tej ustawy (art. 23 tej ustawy). Powołaną wyżej ustawą zostały znowelizowane przepisy ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, między innymi, gdy chodzi o podstawy nawiązywania stosunków pracy. Mianowanie, zgodnie z nowym brzmieniem art. 118 ust. 1 prawa o szkolnictwie wyższym, jest podstawą nawiązywania stosunków pracy z osobami posiadającymi tytuł naukowy profesora.

Przepisy przejściowe zamieszczone w art. 23 wyżej powołanej ustawy stanowią, że osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania albo umowy o pracę na czas nieokreślony pozostaje zatrudniona w tej samej formie stosunku pracy (ust. 1) i że osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania albo umowy o pracę na czas określony pozostaje zatrudniona na dotychczasowym stanowisku do czasu upływu okresu zatrudnienia wskazanego w akcie mianowania albo w umowie o pracę (ust. 2). Ustawa zmieniająca weszła w życie z dniem 1 października 2011 r. Od tego dnia status stosunku pracy pracowników mianowanych, do których miał zastosowanie art. 264 ust. 7 prawa o szkolnictwie wyższym, określa art. 23 ust. 1 powołanej wyżej ustawy zmieniającej. Treść tego przepisu nie pozostawia żadnych wątpliwości, że pracownicy mianowani na czas przed wejściem w życie ustawy zmieniającej pozostają zatrudnieni na tej podstawie na czas nieokreślony i korzystają ze

szczególnych uprawnień wiązanych przez obowiązujące prawo z tą podstawą nawiązania stosunku pracy. Z powyższego przepisu nie da się w żaden sposób wywieść uprawnienia mianowanych pracowników bibliotecznych oraz pracowników dokumentacji i informacji naukowej, zatrudnionych na stanowiskach: kustosza bibliotecznego, starszego bibliotekarza i starszego dokumentalisty, do urlopu wypoczynkowego w wymiarze przysługującym nauczycielom akademickim. Uznać należy, że tym samym ustawodawca doprecyzował przepisy prawa w tym zakresie, eliminując możliwe wątpliwości (rozbieżności w wykładni). Takie nowelizacje przepisów występują w praktyce legislacyjnej (szczegółowe omówienie tej problematyki, ze wskazaniem orzecznictwa i literatury znajdujemy ostatnio w opracowaniu A. Bielska-Brodziak, Z. Tobor: Zmiana w przepisach jako argument w dyskursie interpretacyjnym, PiP 2009 nr 9, s. 18).

Poważne wątpliwości uzasadniające w myśl art. 390 § 1 k.p.c. przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji muszą pozostawać w integralnym związku z rozpoznawanym środkiem odwoławczym. W postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2009 r., III CZP 10/09 (niepublikowane) Sąd Najwyższy wskazał, że istnienie związku przyczynowego między przedstawionym zagadnieniem prawnym a podjęciem decyzji co do istoty sprawy jest konieczne. Przedmiotem przedstawionego Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego może być zatem jedynie kwestia budząca poważne wątpliwości prawne, na którą odpowiedź jest niezbędna do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, LEX nr 529760 i tam powołane wcześniejsze orzecznictwo).

W niniejszej sprawie sporne było jedynie zachowanie przez powodów prawa do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni, a nie prawa do „wszystkich warunków pracy i płacy”, jakie nabyli pod rządami ustawy dawnej, wobec czego formułowanie przez Sąd Najwyższy w obecnym postępowaniu poglądów w innym zakresie niż objęty przedmiotem sporu wykraczałoby poza jego kompetencje określone w art. 390 § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy podjął uchwałę jak w sentencji.

